Agatha Christie

Floarea de magnolie

Vincent Baston aştepta sub ceasul din gara Victoria. Din când în când privea în sus la el îngrijorat, îşi spuse în sinea lui: „Câți bărbați au aşteptat aici o femeie care n-a venit?”

Un gând năprasnic îi trecu. Dacă Theo n-a venit, dacă s-a răzgândit? Femeile fac astfel de lucruri. Era el sigur de ea, fusese el vreodată sigur de ea? Ştia el, oare, ceva cu adevărat despre ea? Nu-l uluise ea de la început? Părea să fi fost două femei – ființa frumoasă, veselă care era soția lui Richard Darrell şi cealaltă – tăcută, misterioasă, care se plimbase lângă el în grădina de la Haymer's Close. Ca o floare de magnolie – aşa îi apărea ea în gând – poate pentru că sub o magnolie trăiseră ei fiorul primului lor sărut incredibil, incandescent. Aerul era plin de dulceața parfumului florilor de magnolie şi una sau două petale, precum catifeaua, aromate căzură plutind, aşternându-se cu fața în sus care arăta atât de albă, atât de moale şi atât de tăcută ca a ei. Floarea de magnolie – exotică, parfumată, misterioasă.

Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă, a doua zi după ce o întâlnise. Şi-acum o aştepta să vină la el pentru totdeauna. Din nou, neîncrederea îl cuprinse. Ea n-o să vină. Cum a putut oare să creadă aşa ceva? Însemna să renunțe la atât de multe lucruri. Frumoasa doamnă Darrell nu putea să facă aşa ceva fără să se afle.

Agatha Christie

Floarea de magnolie

Vincent Baston aştepta sub ceasul din gara Victoria. Din când în când privea în sus la el îngrijorat, îşi spuse în sinea lui: „Câţi bărbaţi au aşteptat aici o femeie care n-a venit?”

Un gând năprasnic îi trecu. Dacă Theo n-a venit, dacă s-a răzgândit? Femeile fac astfel de lucruri. Era el sigur de ea, fusese el vreodată sigur de ea? Ştia el, oare, ceva cu adevărat despre ea? Nu-l uluise ea de la început? Părea să fi fost două femei – fiinţa frumoasă, veselă care era soţia lui Richard Darrell şi cealaltă – tăcută, misterioasă, care se plimbase lângă el în grădina de la Haymer's Close. Ca o floare de magnolie – aşa îi apărea ea în gând – poate pentru că sub o magnolie trăiseră ei fiorul primului lor sărut incredibil, incandescent. Aerul era plin de dulceaţa parfumului florilor de magnolie şi una sau două petale, precum catifeaua, aromate căzură plutind, aşternându-se cu faţa în sus care arăta atât de albă, atât de moale şi atât de tăcută ca a ei. Floarea de magnolie – exotică, parfumată, misterioasă.

Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă, a doua zi după ce o întâlnise. Şi-acum o aştepta să vină la el pentru totdeauna. Din nou, neîncrederea îl cuprinse. Ea n-o să vină. Cum a putut oare să creadă aşa ceva? Însemna să renunţe la atât de multe lucruri. Frumoasa doamnă Darrell nu putea să facă aşa ceva fără să se afle. Aveau să urmeze vreo nouă zile de uimire generală, de scandal cu mari implicaţii care nu va fi niciodată uitat cu desăvârşire.

Existau căi mai bune, mai convenabile de a face asemenea lucruri – un divorţ discret, spre exemplu.

Dar ei nu se gândiseră nici o clipă la aşa ceva, cel puţin el nu. Dar ea? Se întrebă el. Nu ştiuse niciodată nimic despre gândurile ei. Îi ceruse să vină cu el aproape timorat, în fond, cine era el? Nimeni, în mod deosebit – unul dintr-o mie de plantatori de portocali din Transvaal. Ce viaţă să-i ofere, după strălucirea Londrei! Şi totuşi, de vreme ce o dorea cu atâta disperare, simţea nevoia să-i ceară să vină.

Ea consimţise foarte liniştită, fără ezitări sau proteste, ca şi cum era lucrul cel mai simplu din lume pe care el i-l cerea.

— Mâine? Întrebase el ameţit, aproape fără să-i vină a crede.

Şi ea promisese pe tonul acela blând, sfârşit, care se deosebea atât de mult de râsul ei zgomotos din mijlocul societăţii. Când o văzuse prima dată o comparase cu un diamant – un şuvoi de flăcări, reflectând lumina de pe o sută de faţete. Dar la acea primă atingere, la acel prim sărut, ea se schimbase în mod miraculos în liniştea înnegurată a unei perle – o perlă ca o floare de magnolie alb-rozã.

Ea promisese. Şi-acum el o aştepta să-şi îndeplinească promisiunea.

Se uită din nou la ceas. Dacă nu venea repede aveau să piardă trenul.

Brusc, o strângere de inimă îl cuprinse. Ea n-o să vină. Bineînţeles, ea n-o să vină. Fusese un prost că se aşteptase vreodată la aşa ceva! Ce erau promisiunile? Va găsi o scrisoare când se va întoarce în apartamentul său, în care explica, protesta, spunea toate lucrurile, cum obişnuiesc femeile când se scuză pentru lipsa lor de curaj.

Simţea că-l cuprinde furia şi amărăciunea frustrării.

Apoi o văzu venind spre el pe peron cu un zâmbet imperceptibil. Mergea încet, fără să se grăbească, netulburată, ca cineva care avea toată eternitatea în faţă.

Era în negru, toată în negru catifelat, cu o pălăriuţă neagră care-i încadra minunata paloare mătăsoasă a feţei.

Se trezi apucându-i mâna, murmurând stupid:

— Deci ai venit, ai venit, în cele din urmă!

— Desigur.

Cât de calm suna vocea ei! Cât de calm!

— Credeam că n-o să vii, spuse el, lăsându-i mâna şi respirând din greu.

Ochii ei se deschiseră mari, ochi frumoşi. Se citea uimirea în ei, uimirea simplă a unui copil.

— De ce?

El nu răspunse, în schimb, se întoarse într-o parte şi opri un hamal care trecea. Nu aveau mult timp. Următoarele câteva minute au fost doar înghesuială şi grabă. Apoi stăteau în compartimentul lor rezervat şi casele cafenii din sudul Londrei defilau prin faţa lor.

Theodora Darrell stătea în faţa lui. Deci, era cu el. Şi el ştia acum cât de neîncrezător fusese chiar până în ultimul minut. Nu îndrăznise că creadă cu adevărat. Acel aer magic, derutant al ei îl speriase. I se păruse imposibil ca ea să-i aparţină vreodată.

Acum aşteptarea trecuse. Pasul irevocabil fusese făcut. Se uită la ea. Stătea în colţ liniştită. Zâmbetul abia perceptibil zăbovea pe buzele ei, ochii îi erau aplecaţi, genele lungi, negre mângâiau pometii pufoşi ai obrajilor.

El medita: „Ce-i trece prin cap acum? La ce se gândeşte? La mine? La soţul ei? Dar ce crede despre el? L-a iubit vreodată? Sau nu l-a iubit niciodată? Îl urăşte sau îi este indiferent?” O idee îi trecu prin cap: „Nu ştiu. N-am să ştiu niciodată. O iubesc şi nu ştiu nimic despre ea – nici ce gândeşte, nici ce simte.”

Gândurile lui se învârteau în jurul soţului Theodorei Darrell. Cunoscuse o mulţime de femei măritate care erau imediat dispuse să vorbească despre soţii lor, despre cât de neînţelese erau, cum le ignorau sentimentele cele mai

frumoase. Vincent Baston reflecta cinic că era unul dintre cele mai bine cunoscute gambit-uri*1.

Doar cu câteva excepţii, Theo nu vorbise niciodată despre Richard Darrell. Baston ştia despre el ceea ce cunoşteau toţi. Era un om de lume, frumos, cu o purtare atrăgătoare, naturală. Toţi îl plăceau pe Darrell. Soţia lui a părut să fie întotdeauna în relaţii excelente cu ei. Dar asta nu dovedea nimic, se gândea Vincent. Theo era bine crescută, ea nu şi-ar fi mărturisit amărăciunile în public.

N-au schimbat nici o vorbă. Din a doua seară după întâlnirea lor, când se plimbaseră împreună în grădină, în tăcere, umăr lângă umăr şi el simţise tremuratul slab care o cuprinse la atingerea lui, nu fusese nici un fel de explicaţie, nici un fel de definire a situaţiei lor. Ea răspunsese la săruturile sale, o fiinţă mută, vibrândă, despovărată de acea strălucire puternică ce, împreună cu frumuseţea ei alb-rozã, o făcuse vestită. Niciodată nu spusese ceva despre soţul ei. Vincent fusese recunoscător pentru asta, atunci. Era bucuros că-l scutise de justificările unei femei care dorea să-şi asigure iubitul şi pe ea însăşi că aveau motive întemeiate să cedeze mrejelor dragostei lor.

Dar acum, conspiraţia tăcerii îl îngrijora. Avea din nou sentimentul acela panicard că nu ştia nimic despre fiinţa asta stranie care-şi lega de bună voie viaţa de a lui. Se temea.

Într-o încercare de a căpăta încredere, se aplecă şi puse o mână pe genunchiul îmbrăcat în negru din faţa lui. Simţi din nou acel tremur slab care o cuprindea şi îi căută mâna. Se aplecă mai mult şi o sărută prelung, fără grabă. Simţi răspunsul degetelor ei în ale sale, ridică ochii, îi întâlni pe ai ei şi fu mulţumit.

Se rezemă din nou la locul său. Pentru moment nu vroia mai mult. Erau împreună. Ea era a lui. Şi atunci spuse pe un ton uşor ironic:

— Eşti foarte tăcută.

— Da?

— Da. Aşteptă un minut, apoi spuse pe un ton mai grav: Eşti sigură că nu… Regreţi?

Ochii ei se deschiseră mari la auzul acestor vorbe.

— O, nu!

El nu se îndoia de răspuns. Era o sinceritate absolută în el.

— La ce te gândeşti? Vreau să ştiu.

În şoaptă răspunse:

— Cred că mi-e frică.

— Frică?

— De fericire.

Atunci el o luă în braţe, o strânse la pieptul lui şi o sărută pe faţă şi pe gât.

— Te iubesc, zise. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Răspunsul ei era în îmbrăţişarea trupului său, în abandonul buzelor sale.

Apoi se întoarse în colţul său. Luă o revistă; şi ea la fel. Din când în când peste marginea revistelor ochii lor se întâlneau. Atunci îşi zâmbeau.

Sosiră la Dover imediat după ora cinci. Urmau să petreacă noaptea acolo şi să traverseze spre continent în ziua următoare. Theo intră în camera lor de hotel cu Vincent urmând-o îndeaproape. El ţinea câteva ziare de seară pe care le aruncă pe masă. Doi servitori au adus bagajele şi s-au retras.

Theo se întoarse de la fereastra unde stătuse uitându-se afară, în clipa următoare erau unul în braţele celuilalt.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi se îndepărtară.

— Fir-ar al naibii, spuse Vincent, se pare că n-o să fim deloc singuri.

Theo zâmbi.

— Nu cred, spuse ea blând.

Aşezându-se pe sofa, apucă unul dintre ziare. Cel care bătuse se dovedi a fi un ospătar ce aduse ceaiul. Îl puse pe masă, o trase pe aceasta lângă sofa, aruncă o privire grijulie în jur, întrebă dacă mai era nevoie de ceva şi se retrase.

Vincent, care se dusese în camera alăturată, reveni în sufragerie.

— Hai să bem ceai, spuse el vesel, dar se opri deodată în mijlocul camerei. S-a întâmplat ceva? Întrebă el.

Theo stătea în capul oaselor înţepenită pe sofa. Privea înainte cu ochi cerniţi şi faţa avea o paloare cadaverică.

Vincent se repezi la ea.

— Ce e, iubito?

În loc de răspuns, ea îi întinse ziarul, arătându-i cu degetul un titlu.

Vincent apucă ziarul. Citi: „Eşec la firma Hobson, Jekyll and Lucas”. Pentru moment, numele marii firme din City nu-i spunea nimic, deşi avea convingerea supărătoare în sinea lui c-ar fi trebuit să ştie. Se uită întrebător la Theo.

— Richard este „Hobson, Jekyll and Lucas”, explică ea.

— Soţul tău?

— Da.

Vincent se uită din nou la ziar şi citi informaţia proaspătă tipărită la loc vizibil. Expresii ca: „faliment neaşteptat”, „urmează serioase revelaţii”, „alte firme afectate” îl surprinseră neplăcut.

Întrerupt de un zgomot, ridică privirea. Theo îşi aranja pălărioara ei neagră în faţa oglinzii. Ea se întoarse, auzindu-i mişcarea. Se uită ţintă în ochii lui.

— Vincent, trebuie să mă duc la Richard. El sări în sus.

— Theo, nu fi absurdă.

Ea repetă mecanic.

— Trebuie să mă duc la Richard.

— Dar, draga mea…

Arătă cu mâna spre ziarul de pe duşumea.

— Asta înseamnă ruină, faliment. Nu pot să aleg ziua aceasta dintre toate ca să-l părăsesc.

— L-ai părăsit înainte de a auzi de asta! Fii rezonabilă.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Nu înţelegi. Trebuie să mă duc la Richard.

Nu putea s-o înduplece. Ciudat că o fiinţă atât de moale, de docilă putea să fie aşa de intransigentă. La început, nu îl contrazise, îl lăsă să spună ce avea de zis fără să-l împiedice. O luă în braţele sale încercând s-o convingă, să-i trezească sentimentele ei, dar, deşi gura ei catifelată îi răspundea la sărutări, simţea la ea ceva îndepărtat şi de neînvins care rezista rugăminţilor sale.

În cele din urmă, îi dădu drumul, sătul şi obosit de încercările zadarnice. După rugăminţi îi făcu reproşuri, cu amărăciune că nu-l iubise niciodată. Şi astea le ascultă în linişte, fără să protesteze, cu faţa mută şi îndurerată, dovedind câtă minciună era în cuvintele lui. Pe urmă furia puse stăpânire pe el; îi aruncă toate cuvintele crude care-i veneau în minte, încercând s-o rănească şi s-o jignească.

Şi puterea cuvintelor se epuizase. Nu mai era nimic de spus. Stătea cu capul în mâini, uitându-se la covorul roşu, pufos. Theodora stătea lângă uşă, o umbră neagră cu o faţă albă.

Totul se terminase. Spuse încet:

— La revedere, Vincent.

El nu răspunse.

Uşa se deschise şi se închise din nou.

Familia Darrell locuia într-o casă în Chelsea – o casă din lumea-veche, ciudată, situată în mijlocul unei mici grădini proprii, în faţa casei creştea o magnolie, pătată, murdară, jegoasă, dar, totuşi, o magnolie.

Theo se uită în sus la ea, trei ore mai târziu când se afla în prag. Un zâmbet brusc îi schimonosi gura dureros.

Se duse direct în biroul din spatele casei. Un bărbat se plimba încoace şi încolo prin cameră – un om tânăr, cu o faţă frumoasă şi o expresie neliniştită. Scoase o exclamaţie de uşurare când ea intră.

— Slavă domnului c-ai apărut, Theo. Spuneau că ţi-ai luat bagajul şi că ai plecat undeva afară din oraş.

— Am văzut ştirile şi m-am întors.

Richard Darrell o luă de după umeri şi o trase spre canapea. Se aşezară unul lângă altul. Theo se eliberă din strânsoarea braţului de o manieră care părea perfect naturală.

— Cât de rău stai, Richard? Întrebă ea liniştită.

— Cât de rău se poate. Şi asta spune totul.

— Povesteşte-mi!

El începu să se plimbe prin cameră în timp ce vorbea. Theo stătea şi-l urmărea cu privirea. El n-avea cum să ştie că, din când în când, camera se înceţoşa, vocea sa pălea, în timp ce o altă cameră dintr-un hotel din Dover i se profila clar în faţa ochilor ei.

Cu toate astea, reuşi să asculte destul de clar. El se întoarse şi se aşeză pe canapea lângă ea.

— Din fericire, încheie el, nu pot ataca actul tău de căsătorie. De asemenea, casa e a ta.

Theo aprobă din cap, gânditoare.

— O vom avea oricum, spuse ea. Deci, lucrurile nu i stau chiar aşa de rău! Înseamnă doar un nou început, asta-i tot.

— O! Exact. Da.

Dar ceva în vocea lui nu suna adevărat. Şi Theo se gândi deodată: „E altceva. El nu mi-a spus totul.”

— Nu mai e nimic, Richard? Îl întrebă ea cu blândeţe. Ceva mai rău?

El ezită doar o clipă şi-apoi:

— Mai rău? Ce să fie?

— Nu ştiu, spuse Theo.

— O să fie în regulă, declară Richard mai mult ca să se asigure pe el decât pe Theo. Sigur c-o să fie în regulă. O luă deodată de după umeri.

— Îmi pare bine că eşti aici, zise. Totul o să fie acum în ordine, din moment ce eşti aici. Orice altceva s-ar întâmpla, te am pe tine, nu-i aşa?

Ea răspunse încet:

— Da, mă ai pe mine.

Şi de data asta, ea îi lăsă braţul pe umeri. El o sărută şi-o trase la pieptul său, ca şi cum, într-un fel ciudat, mângâierea de care avea nevoie izvora din trupul ei.

— Da, te am pe tine, Theo, repetă el imediat şi ea răspunse ca înainte:

— Da, Richard.

De pe canapea el se lăsă în genunchi la picioarele ei.

— Sunt extenuat, spuse el frământat. Doamne, a fost o zi îngrozitoare! Nu ştiu ce-aş face dacă n-ai fi aici. De fapt, o soţie e o soţie, nu-i aşa?

Ea nu răspunse, doar îşi aplecă aprobator capul.

Îşi puse capul în poala ei. Oftă ca un copil obosit.

Theo se gândi din nou: „E ceva ce nu mi-a spus. Ce anume?”

În mod automat, mâna i se lăsă pe părul negru, mătăsos şi-l mângâie încet, cum numai o mamă ştie să-şi aline fiul.

Richard murmură vag:

— Totul o să fie în ordine, acum că eşti aici. N-o să mă părăseşti.

Începu să răsufle încet şi egal. Adormise. Mâna ei încă îi mai mângâia capul.

Dar ochii ei priveau pierduţi în întunericul din faţă, fără să vadă nimic.

— Richard, nu crezi c-ar fi mai bine să-mi spui totul? Întrebă Theodora.

Asta se întâmpla trei zile mai târziu. Erau în sufragerie, înainte de cină.

Richard tresări şi se înroşi.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, pară el.

— Chiar?

Îi aruncă scurt o privire.

— Sunt, desigur, unele detalii.

— Nu crezi c-ar trebui să ştiu totul, dacă vrei să te ajut?

O privi în mod ciudat.

— Ce te face să crezi că vreau să mă ajuţi? Era puţin uimită.

— Dragul meu Richard, sunt soţia ta.

El zâmbi deodată, cu vechiul lui zâmbet atractiv, lipsit de grijă.

— Sigur că eşti, Theo. Şi o soţie foarte frumoasă. Nu suport femeile urâte.

Începu să se plimbe prin cameră, acesta fiind obiceiul lui când ceva îl îngrijora.

— Nu neg că ai dreptate într-un fel, spuse el imediat. Mai e ceva.

Se întrerupse.

— Şi?

— E aşa al naibii de greu să explici afaceri de felul ăsta femeilor. Ele reţin aspectele negative, imaginându-şi că un lucru este aşa cum nu este de fapt.

Theo nu spuse nimic.

— Înţelegi, continuă Richard, legea e un lucru şi ceea ce este bine şi rău e cu totul altceva. Eu pot să fac o afacere care este perfect corectă şi cinstită, dar legea o interpretează altfel, în nouă cazuri din zece totul se dovedeşte în regulă şi a zecea oară, ei bine, dai în bară.

Theo începea să înţeleagă. Se gândi în sinea ei: „De ce nu mă surprinde? Am ştiut întotdeauna, undeva, acolo înăuntru, că el nu acţiona corect?”

Richard continua să vorbească. Se explica în extenso. Theo era mulţumită că el învăluia adevăratele detalii ale afacerii în această mantie de vorbărie goală. Problema privea o mare parte dintr-o proprietate sud-africană. Ceea ce făcuse exact Richard n-o interesa să afle. Din punct de vedere moral, o asigura el, totul era corect fără nici un dubiu; din punct de vedere legal, ei bine, era adevărat că neretrăgându-se din afacere, se făcuse pasibil de încălcarea legii.

În timp ce vorbea, se uita din când în când la soţia sa. Era nervos şi nu se simţea în largul său. Continua să se scuze şi încerca să explice ceea ce şi un copil ar fi sesizat adevărul gol goluţ. Apoi, în cele din urmă, într-un exces de justificări,

clacă. Poate ochii lui Theo, o clipă dispreţuitori, produseseră efectul acesta. Se aruncă într-un scaun lângă şemineu, cu capul în mâini.

— Asta-i, Theo, spuse el dărâmat. Ce hotărâre o să iei?

Imediat ea se duse la el şi, îngenunchind lângă scaun, îşi lipi faţa de-a lui.

— Ce se poate face, Richard? Ce putem face? O luă în braţe.

— Vorbeşti serios?

— O să mă susţii?

— Desigur. Dragul meu, desigur.

Mişcat de sinceritatea ei, spuse fără voia lui:

— Sunt un hoţ, Theo. Asta înseamnă de fapt, despuiat de limbajul pretenţios, pur şi simplu un hoţ.

— Atunci sunt soţia unui hoţ, Richard. Ne vom scufunda sau vom înota împreună.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Deodată, Richard îşi recapătă ceva din maniera sa degajată.

— Ştii, Theo, am un plan, dar o să vorbim despre el mai târziu. Se apropie ora cinei. Trebuie să mergem să ne schimbăm. Pune-ţi pe tine chestia aia a ta crem, cum îi spune, ştii – modelul callot.

Theo ridică din sprâncene întrebătoare.

— Pentru o seară acasă?

— Da, da, ştiu. Dar îmi place, îmbrac-o, e o minunăţie, îmi vine buna dispoziţie când te văd că arăţi splendid.

Theo cobora la cină în rochia callot. Era o creaţie din brocart crem, cu un fir subţire auriu în ţesătură şi o nuanţă de roz-pal care-i dădea căldură cremului. Avea un decolteu îndrăzneţ, prelung în spate şi nimic nu ar fi fost mai bine croit ca să-i pună în valoare uluitoarea albeaţă a gâtului şi a umerilor lui Theo. Era cu adevărat acum o floare de magnolie.

Ochii lui Richard rămaseră aţintiţi asupra ei, cu expresia unei calde admiraţii.

— Fată dragă. Ştii, arăţi pur şi simplu uimitor în rochia asta.

Se duseră la cină. În timpul serii, Richard fu nervos şi nu semăna cu el însuşi, glumea şi râdea de orice prostie, ca şi cum încerca în van să facă vânt grijilor, în câteva rânduri, Theo încercă să-l aducă înapoi la subiectul pe care-l discutaseră mai înainte, dar el se îndepărta cu abilitate.

Apoi, deodată, când ea se ridică să se ducă la culcare, el reveni la subiect.

— Nu, nu pleca încă. Vreau să-ţi spun ceva. Ştii, în legătură cu afacerea asta mizerabilă.

Ea se aşeză din nou.

Richard începu să vorbească repede. Cu puţin noroc, totul s-ar putea muşamaliza. El îşi acoperise urmele cu destulă ingeniozitate. Atât timp cât anumite documente nu ajung în mâinile adresantului…

Se opri intenţionat.

— Documente? Întrebă Theo perplexă. Vrei să spui că le vei distruge?

Richard făcu o grimasă.

— Le-aş distruge cât se poate de repede dac-aş pune mâna pe ele. Asta-i încurcătura dracului!

— La cine sunt atunci?

— La un om pe care-l cunoaştem amândoi, Vincent Easton.

O exclamaţie foarte slabă îi scăpă lui Theo. Ea încercă să şi-o înăbuşe, dar Richard o observase.

— Am bănuit c-a ştiut tot timpul ceva despre afacere. De aceea l-am invitat aici de câteva ori. Poate-ţi aminteşti că te-am rugat să fii drăguţă cu el?

— Îmi amintesc, răspunse Theo.

— Nu ştiu cum se face, dar se pare că n-am reuşit deloc să intru în relaţii prieteneşti cu el. Nu ştiu de ce. Dar el te place. Aş zice că te place chiar foarte mult.

Theo spuse pe un ton foarte clar:

— Da.

— Ah! Exclamă Richard încântat. Asta-i bine. Acum înţelegi ce urmăresc. Sunt convins că dacă te duci la Vincent Easton şi-i ceri să-ţi dea documentele alea, el n-o să te refuze. Eşti o femeie drăguţă, ştii, chestii de genul ăsta.

— Nu pot să fac asta, spuse Theo repede.

— Prostii.

— Nici nu vreau să aud.

Pete roşii îi apărură încet lui Richard pe faţă. Ea vedea cât de furios devenea.

— Fată dragă, am impresia că nu prea îţi dai seama cum stăm. Dacă treaba iese la iveală, sunt pasibil de pedeapsa cu închisoarea. Asta înseamnă ruină, oprobiu public.

— Vincent Easton nu va folosi documentele acelea împotriva ta. Sunt sigură de asta.

— Nu despre asta este vorba. El poate că nu-şi dă seama că documentele mă încriminează. Asta-i numai în legătură cu… Afacerile mele, cu cifrele pe care le vor descoperi. O! Nu pot să intru în detalii. Mă va ruina fără să ştie ce face dacă cineva nu-i explică situaţia.

— Poţi s-o faci şi tu însuţi. Scrie-i!

— Ei bravo, la ce-o să folosească asta! Nu, Theo, avem o singură cale de ieşire. Tu eşti cartea mea câştigătoare. Tu eşti soţia mea. Trebuie să mă ajuţi, du-te la Easton în seara asta…

Un ţipăt înăbuşit izbucni din pieptul femeii.

— Nu noaptea. Poate mâine.

— Doamne, Theo, nu-ţi dai seama cum stau lucrurile. Mâine poate fi prea târziu. Dacă te-ai putea duce acum, imediat, la apartamentul lui Easton. El o văzu tresărind, dând înapoi şi încercă s-o încurajeze. Ştiu fată dragă, ştiu. Trebuie să faci un lucru murdar. Dar e pe viaţă sau pe moarte. Theo, n-o să mă laşi tocmai acum? Ai spus c-ai face orice să mă ajuţi.

Theo se auzi vorbind fără voia ei,pe un ton aspru, sec.

— Nu asta. Am motive.

— E pe viaţă sau pe moarte, Theo. Vorbesc serios! Priveşte!

Trase un sertar de la birou şi scoase un revolver. Dacă era ceva teatral în gestul lui, ea nu observă.

— Ori te duci, ori mă împuşc. Nu pot să fac faţă dezonoarei. Dacă nu faci ce-ţi cer, voi fi un om mort până mâine dimineaţă. Îţi jur solemn că ăsta-i adevărul.

Theo scoase un ţipăt răguşit.

— Nu, Richard, nu fă asta!

— Atunci ajută-mă.

Aruncă revolverul pe masă şi îngenunche lângă ea.

— Theo dragă, dacă mă iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată, fă asta pentru mine. Eşti soţia mea, Theo, n-am pe nimeni altcineva.

Îi auzea vocea murmurând rugătoare, implorând-o. Şi, în cele din urmă, Theo îşi auzi propria ei voce spunând: „Foarte bine,da!”

Richard o conduse până la uşă şi o băgă într-un taxi.

— Theo!

Vincent Easton sări în picioare fericit, fără să-şi creadă ochilor. Ea stătea în uşă. Capa ei de hermină albă îi atârna pe umeri. Niciodată, se gândi Easton, nu arătase atât de frumoasă.

— Ai venit, totuşi.

Theo întinse o mână ca să-l oprească, în timp ce el se îndrepta spre ea.

— Nu, nu Vincent, nu e ceea ce crezi tu. Vorbi încet, grăbit.

— Am venit trimisă de bărbatu-meu. El crede că sunt nişte documente care i-ar putea face rău. Am venit să te rog să mi le dai.

Vincent stătea liniştit, uitându-se la ea. Apoi izbucni în râs.

— Deci asta-i, da? Mi s-a părut că „Hobson, Jekyll and Lucas” îmi suna cunoscut, dar n-am putut să-mi dau seama atunci. Nu ştiam că soţul tău avea vreo legătură cu firma. Treburile merg prost acolo de la o vreme. Am fost trimis să

cercetez afacerea. Am bănuit nişte nereguli. Nu m-am gândit niciodată la omul din vârful piramidei.

Theo nu spuse nimic. Vincent se uită la ea curios.

— Pentru tine asta nu contează? Întrebă el. Că… Hai s-o spunem pe şleau, că soţul tău e un escroc? Ea dădu din cap că nu.

— Asta mă face mat, spuse Vincent. Apoi adăugă liniştit.

— Vrei să aştepţi un minut, două? Să aduc documentele.

Theo se aşează pe un scaun. El se duse în camera cealaltă. Se întoarse imediat şi-i dădu în mână un mic pachet.

— Mulţumesc, spuse Theo. Ai un chibrit? Luând cutia de chibrituri pe care i-o întinse, ea îngenunche lângă cămin. Când hârtiile ajunseră o grămăjoară de scrum, ea se ridică.

— Mulţumesc, spuse ea din nou.

— N-ai pentru ce, răspunse el formal. Să-ţi chem un taxi.

Îi deschise uşa de la maşină şi o văzu plecând. O întrevedere scurtă, stranie, formală. După prima, nici nu îndrăzniseră măcar să se uite unul la altul. Bine, deci ăsta era sfârşitul. Avea să plece în străinătate, să încerce să uite.

Theo se aplecă în faţă şi vorbi cu taximetristul. Nu se putea întoarce imediat la casa din Chelsea. Îi trebuia un respiro. Reîntâlnirea cu Vincent o tulburase groaznic. Numai dacă… Numai dacă. Dar îşi adună gândurile. Iubire pentru soţul ei nu mai simţea, dar îi datora loialitate. El se afla la ananghie, ea trebuia să-i fie alături. Orice făcuse, el o iubea; jignirea lui fusese comisă împotriva societăţii, nu împotriva ei.

Taxiul o luă la întâmplare prin străzile largi din Hampstead. Ieşiră în câmp şi o briză rece de aer înviorător îi mângâie obrajii. Acum îşi revenise. Taxiul se înapoie în grabă spre Chelsea.

Richard ieşi s-o întâmpine în hol.

— Ei, întrebă el, ţi-a luat mult timp.

— Zău?

— Da, foarte mult timp. E totul… În ordine? El o urmă, cu o privire vicleană în ochi. Mâinile îi tremurau.

— E… e totul în ordine, da? Întrebă din nou.
— Le-am ars chiar eu însămi.
— O!
Intră în birou şi se aruncă într-un fotoliu mare. Faţa îi era cadaverică şi tot trupul chircit de oboseală. Se gândi în sinea ei: „Numai dacă aş putea să mă duc acum la culcare şi să nu mă mai trezesc niciodată, niciodată!”
Richard o cerceta, îi arunca mereu câte o privire, una timidă, alta pe furiş. Ea nu observa nimic. Era în altă lume.
— Totul a mers bine, da?
— Ţi-am spus.
— Eşti sigură că erau documentele care trebuiau? Te-ai uitat?
— Nu.
— Atunci…
— Sunt sigură, îţi spun. Nu mă plictisi, Richard. Nu mai pot să suport nimic în noaptea asta. Richard se mişca nervos.
— Nu, nu. Văd.
Se agita prin cameră. Deodată veni spre ea, puse mâna pe umărul ei. Ea i-o dădu la o parte.
— Nu m-atinge. Încercă să râdă. Îmi pare rău, Richard. Sunt cu nervii la pământ. Simt că nu pot să suport să fiu atinsă.
— Ştiu. Înţeleg.
Din nou începu să patruleze prin cameră.
— Theo, izbucni el deodată, îmi pare al dracului de rău.
— Poftim?
Ea ridică privirea, tresărind uşor.
— N-ar fi trebuit să te las să te duci acolo la ora asta din noapte. Nu m-am gândit niciodată că vei fi supusă unei… Neplăceri.
— Neplăcere? Ea râse. Cuvântul părea s-o amuze. Tu nu ştii! O, Richard, tu nu ştii!
— Ce să nu ştiu?
Ea spuse foarte grav, uitându-se drept în faţă:

— Ce m-a costat noaptea asta.

— Doamne! Theo! N-am vrut niciodată… Tu… Tu ai făcut-o pentru mine? Porcul! Theo… Theo… N-aş fi crezut. N-aş fi putut bănui. Dumnezeule!

Îngenunchease lângă ea, bâlbâindu-se, o cuprinse în braţe şi ea se întoarse şi se uită la el uşor surprinsă, ca şi cum cuvintele lui îi reţinuseră, în sfârşit, cu adevărat atenţia.

— N-am… N-am vrut niciodată…

— N-ai vrut ce, Richard? Tonul ei îl făcu să tresară.

— Spune-mi. Ce n-ai vrut tu niciodată?

— Theo, să nu vorbim despre asta. Nu vreau să ştiu. Nu vreau să mă gândesc niciodată.

Ea se uita la el, complet trează acum, cu toate simţurile în alertă. Cuvintele ei sunară clar şi despicat:

— N-ai vrut niciodată… Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat, Theo. Să spunem că nu s-a întâmplat.

Dar ea îl privea încă ţintă până când adevărul începu să i se desfăşoare încet în faţă.

— Tu crezi că…

— Nu vreau…

Ea îl întrerupse:

— Tu crezi că Vincent Easton a cerut un preţ pentru scrisorile alea? Tu crezi că eu… L-am plătit? Richard spuse slab şi neconvingător:

— Nu… Nu mi-am închipuit niciodată că este un astfel de om.

— Nu ţi-ai închipuit? Se uita la el pătrunzător, îşi lăsă ochii în jos în faţa ei. De ce mi-ai cerut să mă îmbrac cu rochia aceasta? De ce m-ai trimis acolo singură la ora asta din noapte? Ai ghicit că… Ţinea la mine. Ai vrut să-ţi salvezi pielea, cu orice preţ, chiar cu preţul cinstei mele. Ea se ridică. Acum înţeleg. Ai urmărit aceasta încă de la început, sau cel puţin ai văzut în ea o posibilitate şi asta nu te-a făcut să şovăi.

— Theo…

— Nu poţi s-o negi. Richard, credeam că te cunoşteam bine de ani de zile. Mi-am dat seama aproape de la început că nu erai aşa de corect cum te consideră lumea. Dar mi-am închipuit că eşti corect cu mine.

— Theo…

— E ceva neadevărat în ceea ce spun?

Tăcea, deşi ar fi vrut s-o contrazică.

— Ascultă, Richard. Trebuie să-ţi spun ceva. Acum trei zile când necazul ăsta te-a trăsnit, servitorii ţi-au spus c-am plecat în provincie. Era numai parţial adevărat. Fugisem cu Vincent Easton…

Richard scoase un sunet nearticulat. Ea întinse mâna ca să-l oprească.

— Aşteaptă. Eram la Dover. Am văzut ziarul… Mi-am dat seama de ce se întâmplase. Atunci, după cum ştii, m-am întors.

Ea se opri.

Richard o prinse de încheietura mâinii. Privirea ochilor lui o ardeau.

— Te-ai întors… la timp!

Theo râse puţin, cu amărăciune.

— Da, m-am întors, aşa cum spui tu „la timp”, Richard.

Soţul îi dădu drumul la mână. Stătea lângă şemineu, cu capul pe spate. El arăta frumos, eu o înfăţişare nobilă.

— În acest caz, zise el te pot ierta.

— Eu nu pot.

Cele trei cuvinte răsunară crispat. Avură efectul unei bombe într-o cameră liniştită. Richard o porni spre ea, holbându-se, cu maxilarul căzut, arătând aproape comic.

— Tu… Ce… Ce-ai spus, Theo?

— Am spus că eu nu pot să iert! Când te-am părăsit pentru un alt bărbat, am păcătuit, poate nu tehnic, dar în intenţie, ceea ce este acelaşi lucru. Dar dacă am păcătuit, am păcătuit din dragoste. Nici tu nu mi-ai fost credincios de la începutul căsătoriei noastre. O, da, ştiu. Asta am iertat, fiindcă am crezut cu adevărat în dragostea ta pentru mine.

Dar lucrul pe care l-ai făcut în seara asta este cu totul diferit. Este un lucru urât, Richard – un lucru pe care nici o femeie nu-l iartă. M-ai vândut pe mine, propria ta soţie, ca să-ţi cumperi siguranţa!

Îşi luă mantia şi se îndreptă spre uşă.

— Theo, bolborosi el, unde te duci?

Se uită peste umăr la el.

— Cu toţii trebuie să plătim în viaţa asta, Richard. Pentru păcatul meu trebuie să plătesc în singurătate. Pentru al tău, tu ai scos la mezat lucrul pe care-l iubeşti şi l-ai pierdut!

— Unde te duci? Respiră adânc.

— Să-mi găsesc libertatea. Nu mai e nimic care să mă lege de locul acesta.

Auzi uşa închizându-se. Trecură veacuri, sau numai câteva minute? Ceva plutea, lăsându-se uşor la pământ, afară, în faţa ferestrei – ultima petală de magnolie, delicată, parfumată, înmiresmată.

SFÂRŞIT

* Deschidere la şah, în care jucătorul sacrifică un pion sau altă piesă pentru a obţine un avantaj.